

AYNİYAT TALİMATNAMESİ VE KÜTÜPHANECİLİĞİMİZ

Osman ERSOY — Ahmet KUŞAT

Türkiye'de devlet sektörüne bağlı dairelerle döner sermaye ile yönetilen kurumların uygulamak zorunda oldukları bir **Muhasebei Umumiye Kanunu** (1) bir de **Ayniyat Talimatnamesi** (2) vardır. Pek tabii olarak bunlara bağlı kütüphanelerde bulunan kitaplar da ayniyattan sayılır. Özel sektöre oranla, devlet kurumlarına bağlı kütüphanelerin çok oluşu yüzünden bu kanun ve talimatname, aşağı yukarı bütün kütüphanelerimizle ilgilidir diyebiliriz. Kütüphaneler bu kanun ve yönetmeliği 1927 tarihinden bu yana uygulamaktadır.

Otuzsekiz yıldan beridir kütüphanelerimizde uygulanmakta olan bu kanun ve yönetmeliğin faydalı yanlarını anlatan bir yazıya, ya da bir kütüphaneciye rastlamadık. Ama bunların sakıncalı taraflarını sayıp döken, kitabın demirbaş eşya sayılmasından ve kendilerinin kefalete bağlanmalarından yakınan kütüphanecilerimize çok rastladık. Kütüphanecilik literatürümüzde ise adı geçen kanun ve yönetmeliğin, kütüphanelerdeki otuzsekiz yıllık uygulamasının eleştirmesi şimdi ya kadar yapılmıştır. Bundan ötürü bu yazımızda, 1050 sayılı **Muhasebei Umumiye Kanunu** ve **Ayniyat Talimatnamesi**'nin sakıncalı yanlarını, modern kütüphanecilik anlayışının ışığı altında incelemeye çalışacağız. Amacımız, bir açış konuşmasında da belirtildiği gibi, «Kütüphanecilerimizin başında... Demokles'in kılıcı gibi sallanıp durmakta» (3) olan bu kanun ve talimatnameden meslekdaşlarımızın kurtulmasına hizmet etmektir.

Gerek 1050 sayılı **Muhasebei Umumiye Kanunu** 1927 ve gerek 1939 yılı Haziran ayında yürürlüğe giren **Ayniyat Talimatnamesi**'ne göre, kütüphaneci, ayniyat muhasibi veya muhasip mutemedi, kütüphane ambar, kitap da bir demirbaş eşya gibi işlem görmektedir.

Önce kütüphaneci ve kütüphanenin kanun nazarında ne olduğunu görelim:

«Madde 9 — Varidatı tahsil, nüküt ve ayniyatı muhafaza, masarifi istihkak sahiplerine tediye ve teslim ve bu işlere müteallik her türlü müraseliât ile buna müteferri nakdi ve aynı bilcümle muamelâtı ifa ve Divanı Muhasebata zamanı idare hesabına ita edenlere muhasip denir.» (4)

«Madde 18 — Her nakit muhasibin muayyen bir veznesi ve her ayniyat muhasibinin muayyen bir veya müteaddit ambarı bulunur. Muhasipler her ne nam ile olursa olsun kendilerine tevdi olunan nüküt ve ayniyatı buralarda muhafazaya mecbur ve ziyanından mesuldürler...» 5

Şimdi de kitabın bir demirbaş eşyadan olduğunu bildiren hükmü görelim; Demirbaş eşyanın tanımı şöyle yapılmıştır.

(1) 26 Mayıs 1927 tarih ve 1050 sayılı **Muhasebei Umumiye Kanunu**. Düstur. 3. tertip, c. 8, 628.

(2) Maliye Vekâleti Muhasebat Umum Müdürlüğü (yayımlayan): **Ayniyat Talimatnamesi**. Damga Matbaası, 1938.; A. Mahir Ethembabaoğlu (derleyen): **Ayniyat Talimatnamesi**. İstanbul, Kulen Basımevi, 1961.

(3) Osman Ersoy, «Türk Kütüphaneciler Derneği II. Kurultayı'nı açış konuşması», Türk Kütüphaneciler Derneği Bülteni, XIII, 3 - 4 (1964),

«Madde 60 — Demirbaş eşya ve mefruşat, muayyen bir miada tâbi olması, zîn uzun zaman muhafaza ve istimal edilen eşya olup envayı merbut 1 numaralı cetvelde irae edilmiştir. Bu cetvele dahil eşya, bütçe formülünde demirbaş eşya ve mefruşattan gayri tertiplere taallük etse dahi ayniyat talimatnamesi bakımından demirbaş ve mefruşat addedilecektir. 1 numaralı cetvele dahil olmayan ve fakat aynı evsafı haiz bulunan eşya ve levazımı sair dahi demirbaş kayıtlarına ithal edilecek ve bu kısma ait muhasebeye tâbi tutulacaktır.» (6)

Belirli bir süreye bağlı olmaksızın uzun zaman korunan ve kullanılan eşyanın listesi ondokuz kalem halinde verilmiştir. Biz burada yalnız kitabın da içinde bulunduğu kısmı ayrıntıları ile veriyoruz :

«17 — Burslu, yatılı ve fakir öğrencilere okullar tarafından verilen ders kitaplarından maada alelumum kitaplar, harifalar, tablolar, levhalar, vantilâtörler, portatif lâmbalar, yazı ve hesap makinaları.» (7)

Yukarıya aldığımız bu iki aktarmadan birincisinde kitap, korunması gerekli demirbaş eşya sayılmakta, ikincisinde ise, vantilâtör, lâmba yazı ve hesap makinalarından farksız görülmektedir. Kitaba bu açıdan bakan bir anlayışın, onu okuyucunun yararlanmasına sunmada nekadar çekingen davranacağı meydandadır.

Bunun yanısıra, kanun ve yönetmeliğe göre, demirbaş ayniyattan sorumlu bütün kütüphanecilerin kefalete bağlı olduğunu ve herhangi bir şekilde kaybolacak kitaptan sorumlu olacaklarını düşünecek olursak, kitapları nasıl kilit altına da tutmağa zorunlu kalacaklarının mânasını kolayca anlarız. Nitekim, 1050 sayılı **Muhasebei Umumiye Kanunu** ve **Ayniyat Talimatnamesi'nin** kırılan, bozulan, kaybolan eşya için hükmü kesindir: (8)

«Madde 10 — Demirbaş eşya ve levazımının herhangi birinin dikkotsizlik neticesi olarak kaybolmasına veya kırılıp, bozulmasına sebep olanlar ve takipte ihmali görülen muhasipler **Divanı Muhasebat Kanununun** 30. maddesi mucibince bunları tazmine mecburdurlar.»

«Madde 30 — Muhasipler, kanunlara, nizamlara ve kararlara uygun surette sarfedildiğini ve vrildiğini isbat edemedikleri nakit ve aynileri tazmine mecburdurlar. Aynin tazmini müsavı vasıf ve şartlar içinde olmak üzere aynen ve bu mümkün olmayan hallerde zimmete geçtiği tarih ile ödendiği tarih arasındaki en yüksek rayice göre bedelen olur.

Muhasibin yazı ile ikaz ve itirazına rağmen âmiri itaların mesuliyeti deruhde ettiklerine dair yazı ile verecekleri emirleri üzerine yapılan kanunsuz sarfların mali mesuliyeti âmiri italara aittir. (9)

Yukarıda geçen 18. maddeyi burada tekrar etmiyoruz.

«Madde 20 — Her muhasip zamanı idaresi zarfında tahsili kendisine mevdu varidatın ve eşhas zemini hesabında mukayyet mebalığın takip ve tahsiliyle mükeleff olup Divanı Muhasebata hesap itasına veya halefe devrinde bekayanın müfredatını ve tahsil edilmemesi esbabını irae mecburdur. Takip edilmemek yüzünden tahsili mümteni bir hale gelen veya müruruzamana uğrıyan mebalığın,

(4) 1050 sayılı **Muhasebei Umumiye Kanunu**. Düstur. 3. tertip. c. 8, 628.

(5) 1050 sayılı **Muhasebei Umumiye Kanunu**. Düstur. 3. tertip. c. 8, 630.

(6) **Ayniyat Talimatnamesi**.

(7) **Ayniyat Talimatnamesi**. (1) numaralı cetvel'in 17. sırası.

(8) **Ayniyat Talimatnamesi**.

(9) 2514 sayılı **Divanı Muhasebat Kanunu**. Düstur. 3. tertip. c. 15, 1250.

(10) 1050 sayılı **Muhasebei Umumiye Kanunu**. Düstur. 3. tertip. c. 8, 630.

sun'u taksiri görülen muhasip tazminine Divanı Muhasebatça hükmolunur.»... (10)

Kanun ve talimatname, karşılığında bir tazminat vermeden tazmin, bir yetki vermeden de sorumlu hükmünü koymuştur kütüphaneciye.

Kanunun 20. maddesinde (takip edilmemek yüzünden tahsili mümteni bir hale gelen veya, müruruzamana uğrıyan mebalığın, sun'u taksiri görülen muhasipten tazminine Divanı Muhasebatça hükmolunur.) Talimatnamenin 10. maddesinde de, (takipte ihmalî görülen muhasipler **Divanı Muhasebat Kanununun 30. maddesi** mucibince bunları tazmine mecburdurlar) denmektedir. Kanun ve talimatname, bir devlet alacağıının geri alınmasından çok takibine ehemmiyet vermektedir. Çünkü, ödünç alınıpta iade edilmeyen bir kitap için hiçbir müeyyide koymamıştır. Her kütüphanede, iade edilmesi istenen kitapların, dosyalar dolusu mektup suretleri vardır. Kâğıt ve zarf bir yana, çok vakit, boş yere takibedilen bir kitabın değerinin, harcanan zaman yanında ne kadar önemsiz kaldığını görmek ve anlamak için kütüphaneci olmaya bile lüzum yoktur. Yine bu bakımdan çok önemli gördüğümüz, **Ayniyat Talimatnamesi**" nin kitap ve kütüphane ile ilgili maddelerinden birisi de şudur :

«Madde 14 — Her vekâlet veya idareî umumiye bu talimatnamenin mer'iyete girdiği tarihte kendi idaresi altında bulunan kütüphane ve müzelerde mevcut kitap ve eşyalardan tarihi ve bedîî kıymeti haiz olup kıymet takdiri mümkün bulunmayanlarla muayyen kıymeti bulunanları yekdiğerinden ayırarak, kıymet takdiri mümkün olmayanları vazih bir fikir verecek şekilde evsaf ve hususiyetlerini gösteren (Nümune : 10) ayrı bir esas defterinde, kıymeti bulunanları da mevcut kıymetleri üzerinden diğeri (Nümune : 13) defterlerde toplar ve hesabını verir. (Ancak Maarif Vekâletine bağlı müzelerde mevcut tarihi ve bedîî kıymeti haiz bulunup kıymetlerinin takdiri mümkün bulunmayan kitap, eşya ve eserlerle muayyen kıymeti olanların bir defterde ve tek envanter esasına göre kaydı yapılarak hesabı verilir.) (11)

Bu metinden anlaşılacağı üzere, yönetmelik, kütüphanelerde değerleri ölçülemiyen eserler için ayrı ve kıymetleri belli veya tahmin edilebilen eserler için başka bir demirbaş defteri tutulmasını zorunlu kılyor.

(11) **Ayniyat Talimatnamesi.** Bu maddeye parantez içinde bulunan fıkranın ilâvesi, Mali Müşavere Kom. nun 18.10.1957 ta., 6088 numaralı kararıyle kabul edilmiştir.

	Kayıt No.
	Tasnif No.
	Cilt sayısı
	Dil
	Müellif'in adı
	Kitabın adı
	Yazıldığı veya basıldığı
	Yer
	Tarih
	Ölçüsü
	Satır sayısı
	Yaprak sayısı
	Sahife sayısı
	Minyatür, şekil, resim, levha, pl harita vs.
	Hattın nev'i
	Hattatın adı
	Cildin cinsi
	Tahmin edil ve yeniden satın a- lınmış olduğu takdirde fiyatı
	L.
	K.
	Geldiği tarih Nereden ve ne suretle geldiği
	Mutâhazat

Kütüphanelerde kıymetleri ölçülebilen
eserler için tutulacak defter şekli

Numune : 13

	Kayıt No.
	Tasnif No.
	Cilt sayısı
	Dil
	Müellif adı
	Kitabın adı
	Yazıldığı veya vasıldığı
	Yer
	Tarih
	Ölçüsü
	Satır sayısı
	Yaprak sayısı
	Sahife sayısı
	Minyatür, şekil resim, levha, pl harita,
	Hattın nev'i
	Hattın adı
	Cildin cinsi
	Geldiği tarih
	Nereden ve ne suretle geldiği
	Mutâhazat

Kütüphanelerde kıymetleri ölçülemiyen
eserler için tutulacak defter şekli

Numune : 10

Daha açık bir fikir vermesi bakımından örneklerini çıkardığımız (12) kitap da mirbaş defterleri, ayniyat yönetmeliğine göre sayım ve kontroller için yararlı gibi görünüyorsa da kütüphaneci yönünden sayılamıyacak kadar aksaklıklar meydana getirmektedir. Bilhassa araştırmacı hesabına en ufak bir fayda sağlayacağını iddia edebilecek bir kimse tasavvur etmiyoruz. İlkın, kitabın kimliği saptanır-ken, bugünkü anlayışla, örneklerde gösterilen maddelerin hepsini yazmağa lüzum

yoktur. İkincisi, demirbaş geliş sırasına göre kaydedilen çeşitli konulardaki eserler, çoğu kütüphanelerimizde, raflara da bu sıra üzerine konulmaktadır. Bu, kütüphaneden okuyucunun yararlanmasını, açık raf sistemiyle çalışan kütüphanelerde bile azaltmaktadır. Ayrıca, kitap demirbaş defterleri büyük olup, kullanışsız bir hale gelmekte, üstelik kayıttan düşme ve başka kütüphanelere kitapların nakli gibi işlemlerle de zamanla içinden çıkılmaz bir duruma girmektedir. Bunun yerine sayımı, kontrolü kolaylaştıracak olan, kitapların konularını esas olarak tasnif numaralarına göre düzenlenmiş, normal kitap fişlerinden meydana gelen ve kitapların raflardaki sırasını takibeden katalog fişlerinin daha yararlı olacağını kesin olarak söyleyebiliriz. Amerikalıların shelf list dedikleri, kitapların raf sırasını gösteren bu düzen çok kullanışlı olup, demirbaş defteri yerine pekâlâ geçebilir. Üstelik bu shelf list sistemi iyi hizmet veren bazı kütüphanelerimizde kullanılmaya başlanmıştır. (13)

Ayniyat Talimatnamesi'nin Kütüphanelere Uygulanması.— Bu yönetmeliğin kütüphanelere nasıl uygulanacağı konusunda, Kütüphaneler Müdürlüğü, Maliye Bakanlığı ile anlaşarak **Kütüphanelere Mahsus Ayniyat Talimatnamesi Tatbikatı**'nı hazırlanmıştır. (14) **Yeni Ayniyat Talimatnamesi'nin yürürlüğe girişinden 15 yıl sonra** hazırlanan bu genelgenin, kütüphaneciyi, kitaplarını içinde bulunduğu toplumun yararlanmasına sunmada, bir rahatlığa kavuşturduğu söylenemez. Genelge genel olarak, kütüphanelerde kimlerin ayniyattan sorumlu olacağı sorununu açıklamaktadır. Anlaşıldığına göre, kütüphanelerde çalışan ve kitaba eli değebilecek her memurun kefalete bağlanması öngörülmektedir. Yine bu genelgeye göre, koleksiyonları ellibinin üzerinde olan kütüphanelerde bir memur veya müdür değişmesi halinde devir ve teslim işleri aylarca uzayabilecektir. Dolayısıyla memurların büyük bir kısmının devir-teslimle uğraşması yüzünden kütüphanelerde okuyucuya verilen hizmetler aksayacaktır.

Şimdi yukarıda sözü edilen genelgenin etkisi altında hazırlanan bazı yönetmeliklerde, kütüphaneciyi sorumluluktan kurtarmak için ödünç verilecek kitapların nasıl sınırlandırıldığını görelim :

Çocuk Kütüphaneleri Yönetmeliği'nde (15) ödünç verme servisine konulmayacak eserler arasında şunlar yer almaktadır:

«Her türlü ansiklopediler, sözlükler ve müracaat kitapları,
Piyasada mevcudu tükenmiş kitaplar,
Kütüphanede okunmak üzere sık sık aranan kitaplar,
Cildi bozuk ve tamire muhtaç kitaplar.»

Okul Kütüphaneleri Yönetmeliği (16) ne göre ise ödünç verilmeyecek eserler :

- a) Ansiklopediler ve müracaat kitapları,
- b) Sözlükler,
- c) Piyasada mevcudu kalmıyan kitaplar,
- d) Kütüphanede okunmak üzere sık sık aranan eserler.»

(13) Sözelgesi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Hacettepe Tıp Fak.

(14) Ethembabaoğlu, Ayniyat Talimatnamesi, 61 - 63.

(15) Çocuk Kütüphaneleri Yönetmeliği. Ankara, Maarif Basımevi, 1956, 13.

(16) Okul Kütüphaneleri Yönetmeliği. Ankara, Maarif Basımevi, 1959, 8

Halk İdare Servisi Yönetmeliği (17) nde ise bu sınırlandırma işi daha da şiddetlenmiştir, şöyle ki :

- a) Yazma kitaplar,
- b) Arapça, Farsça ve eski harflerle basılı Türkçe kitaplar,
- c) Her türlü ansiklopediler, lûgatlar ve müracaat kitapları,
- d) Piyasada mevcudu tükenmiş veya azalmış kitaplar,
- e) İlim, fen ve sanat bakımından incelemelere ve araştırmalara esas teşkil edebilecek değeri haiz her türlü eserler,
- f) Kütüphanede okunmak üzere okuyucular tarafından sık sık aranan kitaplar,
- g) Fiyatı yatırılan depozitonun üstünde olan eserler,
- h) Ciltsiz ve tamire muhtaç kitaplar iareye konmaz.»

Yukarıda görüleceği üzere bu üç yönetmeliğe göre, çeşitli nedenler yüzünden bir okuyucu, istediği bir kitabı, kütüphanede okumaya fırsat bulamaz da eve ödünç almaya kalkarsa türlü zorluklarla karşılaşacaktır. Hattâ denilebilir ki, **Halk İare Servisi Yönetmeliği**'ne göre, eve ödünç kitap alma işi büsbütün imkânsızdır. Çünkü, bu sayılan hususların dışında bir kitap bulmak çok zordur. Öte yandan, ödünç verme servislerinden alınacak kitaplar için beş lira depozite vermek gerekmektedir. Yönetmelik ise, beş liranın üzerinde fiatı olan kitapları ödünç vermemeğe âmirdir. Halbuki bugün, beş liranın altında yayımlanan eser yok denecek kadar azdır. Bu sözlerimizle, yönetmeliklerin hazırlanmasında göz nuru dökmüş, emeği geçmiş kütüphanecilerimizi kınamak aklımızdan bile geçmez. Kanun ve **Ayniyat Talimatnamesi** karşılına dağ gibi dikilip, kütüphaneciyi suçu olmadığı bir kayıptan ötürü sorumlu tutmasaydı bu köstekleyici maddelerin hiçbiri yönetmeliklere girmezdi.

1961 yılının ilk aylarında toplanan Kütüphaneler Komitesi çalışmaları sırasında, kütüphaneciye hareket serbestisi vermeyen kefalet ve ayniyat işlerini tartışmış ama yeniden hazırlanan **Okul Kütüphaneleri Yönetmeliğinde** (18) ödünç vermeği kısıtlayıcı maddeler yine de yer almıştır. Bunu da kanun ve talimatnamenin bağlayıcı maddeleriyle izah etmekten başka çare yoktur. Ayrıca, Kütüphaneler Komitesi, kütüphaneler kanunu tasarısını da hazırlamıştı. Bu kanun tasarısında **Ayniyat Talimatnamesi**'nin boğucu çenberinden kurtulmanın esasları yer almıştı. Birçok değişikliklere uğradığını ve henüz Büyük Millet Meclisi'ne sunulmamış olduğunu işittiğimiz kütüphaneler kanunu 15. maddesi şöyle idi:

«Madde 15 — Millî Eğitim Bakanlığına bağlı kütüphanelerde mevcut yazma ve kıymetli eski basma koleksiyonları (Incunabell) ile yazma ilim ve sanat eserleri dışında kalan Türkçe ve yabancı dillerde basılı kitap ve periyodikler hakkında, kefalet kanunu uygulanmaz.

(17) **Halk İdare Servisi Yönetmeliği**. Ankara, Maarif Basımevi, 1959. 3.

(18) **Kütüphaneler Komitesi Raporu**. Ankara, Millî Eğitim Basımevi, 1961, 46 - 51.

Yazma eserler ve kıymetli eski basma koleksiyonların (Incunabell) muhafaza ile mükellef olan ayniyat mutemetlerine aylık 50 liradan aşağı olmamak üzere depo tazminatı) verilir.» (19)

Yukarıdaki sözlerden Kütüphaneler Komitesi çalışmaları uygulama alanını bu konuda da bulabilecek olsa, yazmaların ve ilk basmaların dışında kalan eserleri topluma sunan kütüphaneciler ayniyattan sorumlu olmayacaklar: kıymetli eserlerden sorumlu olanlar ise, kefalet karşılığı ödenek alabileceklerdi. Gerçekten bu, ileri bir adım olacaktı; ne yazık ki uygulanamamıştır. Halbuki Kültür Müsteşarlığı'nın Millî Eğitim Bakanlığı içinde kurulmasıyla birçok sorunlara el atılmış bulunmaktadır. Kütüphaneler Komitesi'nin öngördüğü bu kanun işinin de biran önce ele alınması gerekmektedir.

Sonuç — 1050 sayılı Muhasebeî Umumiye Kanunu'nun yukarıda açıkladığımız maddeleri ve **Ayniyat Talimatnamesi**, modern kütüphanecilik anlayışına karşındır. Başka bir deyimle bu kanun ve talimatnamenin uygulandığı kütüphanelerdeki meslekdaşlarımıza bir çalışma ortamı yaratılmamış demektir. Çünkü kütüphaneci, aslında kitapların korunmasından sorumlu olmadan ziyade, okunmasından sorumlu olan kişidir. Halbuki Muhasebeî Umumiye Kanunu ve Ayniyat Talimatnamesine uygun hareket ettiği takdirde kitapların korunmasını ilk plâna alacak demektir ki, bu da okuyucuya hizmet anlayışı ile hiçbir zaman bağdaşmaz. Kitapların kaybı yüzünden kütüphaneci sorumlu tutulduğu sürece, kaybı önleyici tedbirleri sıkı sıkıya almak zorunda kalacaktır. Bundan ötürü de kütüphaneler, okul öncesi, okul çağı ve yetişkinlerin eğitimindeki etkili rolünü başaramıyacaktır.

Kitaplar, fiziki bakımdan eskiyebilecekleri gibi içindeki bilgiler yönünden de eskiyebilirler. Bir eserin yeni bir edisyonu ya da ilâveli baskısı, eskisine hiç ihtiyaç hissettirmiyebilir. Bu gibi hallerde kütüphaneci, 1050 sayılı **Muhasebeî Umumiye Kanunu** ve **Ayniyat Talimatnamesi**'nin gereksiz kırtasiyecilik işlemlerini denemeden çabucak bu eski kitaptan kurtulabilmelidir.

Muhasebeî Umumiye Kanunu ve **Ayniyat Talimatnamesi**'nin kütüphanelere uygulanmasını hiç de gerektirmeyen bir durum da kitapların ya da kütüphanelerin kamu yararına sunulmuş ve toplumun kesin bir şekilde yararlanması gerekli unsurlar oluşudur. Kütüphanecilerimiz de toplumda sorumluluk almış bütün diğer meslek adamları gibi, kitapların kaybolmaması konusunda titiz davranırlar; ama, hiçbir kütüphaneciye mesleki eğitimi sırasında profesyonel ya da amatör kitap hırsızlarına karşı nasıl davranacağı, onları nasıl takibedeceği ve çalınan kitaplarını nasıl geriye alabileceği öğretilmez. İleri, toplumları ilkelerinden ayıran nokta da işte budur. İleri toplumda iş bölümü vardır. Söz gelişi, kütüphaneci kitaplarını okutmaktan, polisler ise her çeşit hırsızlıkların faillerini bulmaktan sorumludur. Dr. White'in (20) dediği gibi, kamu hizmetlerinin görülmesinden doğacak birtakım riskler göze alınmalıdır. Sokaklardaki lâmbaların eskimeden de, gilde çocuklar tarafından bazen kırılması, belediyenin şehri karanlık bırakmasını gerektirmiyor.

Mesleki haklarımızın koruyucusu olarak bildiğimiz Türk Kütüphaneciler Derneği'nden, yukarıda sözü edilen kanun ve talimatnamenin kütüphanelerimizde uygulanmaması için harekete geçmesini teklif ediyoruz. Özellikle Kültür Müs-

(19) Kütüphaneler Komitesi Raporu, Ankara, Millî Eğitim Basımevi, 1961, 33.

(20) Carl M. White, «Türk Kütüphanelerinin Gelişmesini Kontrol Eden Şartlar», Türk Kütüphaneciler Derneği Bülteni, X, 1 - 2 (1961), s. 21.

teşarlığının da, çok önemli gördüğümüz bu sorunun çözümlenmesinde kütüphanelere yardımcı olmasını beklemek yerinde olur kanısındayız.

Kitapların kütüphanelerde korunmak için değil, okunmak için bulunduğu anlayışını toplumca kabul ettiğimiz gün, 1050 sayılı **Muhasebeî Umumiye Kanunu** ve **Ayniyat Talimatnamesi**'nden de kütüphanecilerimizi kurtarırız. Bu günü sabırsızlıkla bekliyeceğiz.